

naturligvis ogsaa, derigennem at det bliver nødvendigt at benytte Sagførerbistand, blive noget dyrere og kan ogsaa medføre, at Tiden gaar og Sagen forhales. Men jeg vil dog i den Henseende lige overfor det ærede Medlem gøre opmærksom paa, at for det første fastslaas det i dette Lovforslag, at Vidnerne skulle føres ved Gæstret, hvilket jo er en meget hurtigere Fremgangsmaade end ved ordinær Ret, og dernæst vil det jo efter hele Voldgifts-afgørelsens Natur i meget høj Grad komme til at bero paa Voldgiftsmændenes Skøn, om de Punkter, som den ene eller den anden Part angiver at ville føre Vidner om, ere Punkter, som virkelig have Betydning for Sagens Afgørelse, og om de ville udsætte deres Voldgiftskendelse efter disse Punkters Oplysning ved Vidneførsel, saaledes at der ikke er fjerneste Tvivl om, at i de allerfleste Tilfælde, hvor Sagen kommer til Voldgift efter denne Lov, vil Loven medføre, at den bliver ved Voldgiften, og at den, saaledes som i Loven foreskrevet, bliver afgjort i en Tid, der er mange Gange kortere end den Tid, saadanne Sagers Behandling som Regel tager, naar de komme til Retten. Det ærede Medlem maa jo nemlig erindre, at naar en Sag kommer til Retten, er den tilbøjelig til at komme til at gaa paa Anstande. Det er noget, som Sagførerne have Skyld i, og som Dommerne have Skyld i, ikke just de Dommere, som leve nu, men de Dommere, som levede paa den Tid, da vi fik Loven af 1828 om en hurtigere Fremme af Retsplejen, men som ikke benyttede denne Lov saaledes, at Sagførerstanden blev behørig oplært til at skynde sig med Sagerne.

Det samme, som jeg sagde med Hensyn til Hurtigheden, vil utvivlsomt ogsaa gælde selv i de Tilfælde, hvor der skal indhentes Erklæring fra det veterinære Sundhedsraad, thi selv om denne Erklæring kan tage nogen Tid — ret lang Tid vil den vel neppe tage —, saa er det jo ikke Indhentelsen af saadanne Erklæringer, der gør, at Retssagerne blive lange. Det er Behandlingen af Erklæringerne i Indlæg, alle de Betragtninger, der kunne gøres over Erklæringen, alle de Angreb, der kunne fremsættes paa den, og som der stadig væk skal svares paa den ene Gang

efter den anden, ofte 4—5 Gange fra hver Side —, det er alt det, der tager Tid, og som man vil undgaa, naar Sagen kommer til Voldgift efter denne Lov.

Det ærede Medlem fremsatte en Bemærkning, som jeg ikke er helt utilbøjelig til at tro, at han har Ret i. Det er nemlig den, at det vistnok vilde være rigtigt at forandre Lovforslaget saaledes, at Voldgift kom til Anvendelse i alle de Tilfælde, hvor ikke en af Parterne ved selve Handelen udtrykkeligt havde taget Forbehold imod, at Voldgift skulde komme til Anvendelse. Jeg tror, det er en Tanke, som har meget for sig, og den var mig saa meget mindre fremmed, som jeg sely fra først af har været inde paa den Tanke og har haft i Sinde at indføre den i Lovforslaget, men kun har undladt at gøre det, fordi jeg straks saa, hvilke store Betænkeligheder der kunde rejses derimod, og fordi jeg følte mig overbevist om, at hvis jeg indførte dette i Lovforslaget, skulde der nok blive rejst saadanne Betænkeligheder derimod, at man derigennem muligvis vilde komme til et kedeligt Stridsspørgsmaal. Skulde det nu vise sig, at der ved Behandlingen i Rigsdagen ikke er Betænkeligheder i den Henseende, tror jeg, at vi paa dette Punkt meget let ville komme til Forstaaelse.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds (Piper) udtalte sig for, at det at være Voldgiftsmand burde være et borgerligt Ombud, idet han frygtede for, at man ellers ikke kunde faa de Folk til at være Voldgiftsmænd, som virkelig vare inde i og havde rigtig Forstand paa Heste og Kreaturer og de Forhold, som i det hele berøres af Lovforslaget. Jeg tror nu ikke, det ærede Medlem har Ret deri. Jeg tror, at de Folk, som have Forstand paa disse Sager, netop ville føle det som en Ære og sætte Pris paa at blive udmeldte til at komme til at afgøre Sager af denne Natur. Jeg tror, at det vil vise sig, at man meget vel vil faa de rigtige og sagkyndige Folk til Voldgiftsmænd, saa at man ikke behøver at gaa til det altid noget stærke Skridt ligefrem at tvinge Folk, som af en eller anden særlig personlig Grund kunde ønske at være fri, til at skulle paatage sig Hvervet. Imidlertid er det jo ogsaa ligesom forskellige